

[Johs. Christiansen.]

årlig på militærattachéer i de pågældende NATO-lande. Jeg forstår, at vi efterhånden har flest attachéer netop i NATO-landene.

Hvad angår de to andre forhold, for hvilke jeg ønskede omkostningerne oplyst, forekommer det mig rigtignok, at der må være mulighed for at kunne skære noget ned på de 1¼ mill. kr. om året. Jeg havde ventet, at den højtærede minister havde forklaret, bl. a. hvorfor det var nødvendigt at sende 22 delegater til Rom og endogså 24 til Lissabon, når andre mindre stater har kunnet klare sig med betydeligt mindre delegationer. Jeg håber, at ministeren vil tage ordet og svare på, hvad grunden er til, at vore delegationer ved disse konferencer er så store, som de altså vitterligt er.

Forsvarsministeren (Harald Petersen): Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Johs. Christiansen, at de NATO-funktioner, som jeg kort redegjorde for ved det første svar, jeg gav, under en eller anden form skal varetages, og hvis man tænker sig den mulighed, at man f. eks. ville ophæve den militære repræsentation, så skulle man ganske simpelt udvide arbejdet på andre områder, d. v. s. lægge det over til ambassader eller gesandtskaber og formentlig dertil akkreditere militært personel. Det afgørende er ganske simpelt, om der foreligger et arbejde, der skal udføres, og som ikke kan udføres med mindre personel end det, der er stillet til rådighed. Og således er forholdet i øjeblikket.

Det ærede medlem spurgte mig direkte, om jeg mente, der var mulighed for at indskrænke det tal på 8 forsvarsattachéer, som man har i øjeblikket. Det mener jeg ikke at der for tiden er nogen praktisk mulighed for i betragtning af den værdifulde tjeneste, som disse 8 attachéer kan yde i den nuværende situation.

Når man taler om de store delegationer, der sendes ud, må man være opmærksom på, at de ikke er rene militære delegationer; de omfatter også civile og udenrigspolitiske forhold. I øjeblikket er der i Lissabon, såvidt jeg ved, 8 à 9 militære repræsentanter, og nogle af repræsentanterne, som naturligtvis må være knyttet til det arbejde, der foregår, og de forhandlinger, der føres, er hentet fra deres stillinger dels i Washington, dels i London.

Det er klart, at man må have opmærksomheden henvendt på størrelsen af de delegationer, der skal sendes ud, men når der i øjeblikket på alle de forskellige områder, det drejer sig om, er en relativt stor

repræsentation, hænger det sammen med, at man i Lissabon drøfter en hel række spørgsmål, der ikke alene vedrører rådet, men også militærkomiteen, og der føres forhandlinger med vore stedfortræderrepræsentanter i militærkomiteen i Washington. Dertil kommer også nogle af de spørgsmål, som vedrører vore forhold i London. Det er forklaringen på den store delegation, men det er klart, at man iøvrigt til stadighed må have delegationernes størrelse under observation.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Fuglsang til landbrugsministeren.

Agter landbrugsministeren at træffe foranstaltninger til at hjælpe de landbrugere i Nordjylland, der er i vanskeligheder som følge af tørken i sommeren 1951?

Fuglsang: Det spørgsmål, jeg her har stillet den højtærede landbrugsminister, er et spørgsmål, som jeg og sikkert mange andre gang på gang møder oppe i det nordligste Jylland. Baggrunden for spørgsmålet er jo den ikke ukendte kendsgerning, at medens Danmark som helhed trods en sen sommer opnåede et tilfredsstillende høstresultat, ramtes det nordlige Jylland af en meget hård og langvarig tørke. Resultatet udtrykt i tal var ifølge en opgørelse fra statistisk departement, der har været meddelt i „Aalborg Amtstidende“, at i Hjørring amt var høsten af kærne og halm i 1951 26 pct. mindre end året forud; også høsten af rodfrugter havde en betragtelig nedgang at opvise, hvorimod høsten af græs og grønfoder var så nogenlunde. Alt i alt blev høstresultatet i dette amt sådan, at der var tale om en nedgang på ikke mindre end 1 million afgrødeenheder, svarende til en nedgang på 13 pct. De vanskeligheder, der således er opstået for adskillige, især mindre landbrug, er yderligere forværret ved, at ikke alene naturen, men også statsbanernes takstpolitik er gået landbrugerne imod. Det er sådan, at den halm, der er til at købe sydpå — og dér er jo halm at købe til en antagelig pris —, fordyres meget væsentligt ved de store fragtomkostninger.

Adskillige landbrugere er ramt, fremfor alt de små brugere, som jo i forvejen kæmper en hård kamp for at klare dagen og vejen. Adskillige af dem er kommet ud i betydelige vanskeligheder; for mange af disse husmænd er situationen i dag simpelt hen den, at de er nødt til at reducere deres